

Vergaderjaar 1986–1987

19952

Tandprothetici

Nr. 3 HERDRUK

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Inleiding

Het onderhavige wetsvoorstel bevat een regeling betreffende de toepassing van de zogenaamde volledige gebitsprothese door anderen dan tandartsen en artsen.

Zij strekt er allereerst toe de toepassing van de volledige gebitsprothese niet langer voor te behouden aan (tand)artsen. Daarnaast voorziet de regeling in titelbescherming voor degenen die de door de overheid erkende opleiding tot tandprotheticus hebben afgesloten en zijn ingeschreven in het van overheidswege beheerde register van tandprothetici. De regeling is ervoor bedoeld om, vooruitlopend op de inwerkingtreding van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg, te gaan gelden.

2. Voorgeschiedenis

Bij brief van 16 november 1983 heeft de ambtsvoorganger van de ondergetekende het rapport van de ambtelijke werkgroep gebitsprothetische voorzieningen aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal aangeboden. Dit rapport hield verband met een overleg van de toenmalige Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne, mevrouw mr. E. Veder-Smit, met de vaste Commissie voor Volksgezondheid van de Tweede Kamer op 12 mei 1980 over haar brief van 14 februari 1980 inzake tandheelkundige voorzieningen (kamerstukken II 1979/80, 16 062, nr. 1). In die brief is gesteld dat, overeenkomstig het advies van de Centrale Raad voor de Volksgezondheid, er onvoldoende aanleiding is het beroep van tandprotheticus wettelijk te regelen. In de bedoelde openbare vergadering van de vaste Commissie voor Volksgezondheid van de Tweede Kamer werd evenwel door de meeste aan het woord zijnde kamerleden aangedrongen op een wettelijke regeling van het beroep.

Mede naar aanleiding daarvan heeft de toenmalige Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne een ambtelijk rapport inzake gebitsprothetische voorzieningen toegezegd. In dit rapport wordt onder meer gesteld dat de toepassing van de volledige gebitsprothese, gelet op de aard van de ermee gepaard gaande handelingen, niet per se hoeft te zijn voorbehouden aan de (tand)arts.

Deze opvatting stoelt mede op de goede ervaringen dienaangaande in diverse landen in en buiten Europa. Afschaffing van het voorbehouden gebied toepassing van de volledige gebitsprothese kan plaatsvinden bij de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg. Vooruitlopend daarop werd aanbevolen ten aanzien van de aflevering van volledige gebitsprothesen door anderen dan artsen en tandartsen bij algemene maatregel van bestuur krachtens de Wet op de medische hulpmiddelen regels te stellen. Die regels dienden betrekking te hebben op de opleiding tot tandprotheticus en op de relatie tussen de (tand)artsen en de tandprotheticus, inhoudende dat aflevering van een volledige gebitsprothese slechts mag geschieden op voorschrift van een (tand)arts.

De ambtsvoorganger van de ondergetekende, die de conclusies en aanbevelingen van het ambtelijk rapport heeft onderschreven, heeft ter zake overleg gevoerd met de vaste Commissie voor Volksgezondheid van de Tweede Kamer op 15 april 1984 (kamerstukken II 1983/84, 16 062, nr. 13). Uit het overleg kwam naar voren dat de leden van de genoemde commissie, die in het overleg het woord hebben gevoerd, op zich de gedachten van de staatssecretaris konden steunen, zij het dat zij vraagtekens stelden bij de regeling van de relatie tussen (tand)arts en tandprotheticus. Vervolgens is op basis van het bovenstaande een concept van een algemene maatregel van bestuur op grond van de Wet op medische hulpmiddelen ontworpen.

Het ontwerp daarvan is gepubliceerd in de Nederlandse Staatscourant van 8 februari 1985, nr. 28. Naar aanleiding daarvan zijn van de zijde van de belanghebbenden en belangstellenden reacties ontvangen.

Van de zijde van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde (NMT) is opgemerkt dat zij, hoewel harerzijds bereidheid bestaat constructief mee te werken aan de oplossing van het vraagstuk van de tandprotheticici, niet kan instemmen met de voorgestelde algemene maatregel van bestuur. Als motieven hiervoor werden naar voren gebracht:

- de behoefte aan de regeling is niet aangetoond;
- de gekozen juridische structuur is, mede door het ontbreken van een effectieve mogelijkheid tot controle, een onvoldoende wettelijke basis voor de onderhavige, tamelijk ingrijpende regeling;
- andere praktische bezwaren van fundamentele aard tegen het ontwerp (onder meer te ruime overgangsregeling, ernstige twijfel of de tandartsen bereid zullen zijn in de gegeven omstandigheden financiële ruimte te creëren voor de tandprotheticus, behoefte om de regeling aan te scherpen in die zin dat de patiënt zich, na behandeling door de tandprotheticus, weer voor eindcontrole moet vervoegen bij de tandarts).

Voorts is gebleken dat binnen de NMT nogal sterke druk van leden op het hoofdbestuur is uitgeoefend om zich zoveel mogelijk tegen de regeling te keren.

Wat betreft de Organisatie van Nederlandse Tandprotheticici (ONT) is naar aanleiding van de publikatie van de ontwerp-algemene maatregel van bestuur opgemerkt dat er bij de ONT de wens leeft om te werken zonder relatie met de tandarts. In dat verband werd verwezen naar resultaten van een onderzoek, waaruit blijkt dat een belangrijk deel van de patiënten zulks als een bezwaar ervaart, en werd gewezen op de jarenlange slechte verhouding tussen tandartsen en tandprotheticici.

Na bedoelde publikatie is door de toenmalige Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur nog overleg gevoerd met vertegenwoordigers van de ONT. In dat overleg kwam naar voren dat deze organisatie inmiddels in het geheel geen voorstander was van een regeling op de bovenaangegeven wijze. Door de ONT is sterk getwijfeld

aan de aanvankelijk aangenomen bereidheid van de tandartsen om aan de regeling mee te werken. Gewezen is daarbij op civiele procedures die door tandartsen tegen tandprothetici werden gevoerd. De ONT heeft een andere regeling voorgesteld, namelijk door wijziging van de bestaande wetgeving de toepassing van de volledige gebitsprothese niet langer aan te merken als een aan (tand)artsen voorbehouden gebied.

Van belang is ook nog dat bij de mondelinge behandeling van het voorstel van Wet tandheelkundige inrichtingen in de Tweede Kamer (Handelingen II 1985/86, blz. 165 en verder) verschillende kamerleden hun bezorgdheid hebben uitgesproken over de doelmatigheid van de voorgestelde regeling, zulks in verband met het feit dat de toepassing van de voorgestelde regeling medewerking vereist van een tandarts of arts: aflevering van volledige gebitsprothesen door anderen dan (tand)artsen zou immers slechts mogen geschieden op voorschriften van een (tand)arts.

Gesuggereerd werd een andere opzet te kiezen, te weten het wettelijk vrijgeven van het gebied van de toepassing der volledige gebitsprothese.

Alles overwegende is de ondergetekende tot de conclusie gekomen dat een regeling op grond van de Wet op de medische hulpmiddelen onder het ongewijzigd laten van de formele wetgeving geen voorkeur meer verdient. Het is inderdaad zeer de vraag of, gezien het vorenstaande, een zodanige algemene maatregel van bestuur zal blijken te «werken». De bovenbeschreven opzet voor een algemene maatregel van bestuur gaat uit van het «harmoniemodel», hetgeen gezien de ingenomen standpunten van de meest betrokken organisaties geen goed uitgangspunt meer kan zijn.

Bedoelde algemene maatregel van bestuur kan tandprothetici niet vrijwaren tegen succesvolle civiele procedures van tandartsen, waarbij uitoefening van het beroep van tandprotheticus onder omstandigheden wordt gekenschetst als een onrechtmatige daad jegens tandartsen in het desbetreffende werkgebied. In verband met het vorenstaande is het, ten einde op korte termijn iets te kunnen doen, noodzakelijk de bestaande formele wetgeving op dit punt te wijzigen. Daarbij wordt ervan uitgegaan dat, gezien de huidige kwetsbare positie van de tandprothetici, op inwerkingtreding van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg niet kan worden gewacht. Op grond van artikel 3, onder a, van het onderhavige wetsvoorstel kan voorts ook een regeling van de opleiding tot tandprotheticus worden gegeven, zodat aan een algemene maatregel van bestuur op grond van de Wet op de medische hulpmiddelen geen behoefte meer bestaat. Ten slotte wordt een wettelijke regeling gegeven ten aanzien van de bescherming van de beroepstitel van tandprotheticus langs de lijnen van het wetsvoorstel op de beroepen in de individuele gezondheidszorg.

3. Hoofdpijnen van het wetsvoorstel

Op het terrein van de toepassing van gebitsprothesen zijn beoefenaren van verschillende beroepen werkzaam. Allereerst de tandarts, dat wil zeggen degene die op grond van de Wet uitoefening tandheelkunst bevoegd is de tandheelkunst uit te oefenen. Daarnaast is de arts (op grond van de Wet uitoefening geneeskunst) bevoegd tot uitoefening van de tandheelkunst. Voor zover de toepassing van een gebitsprothese bestaat uit het in de mond meten, aanmeten en aanpassen van gebitsprothesen, moet zij worden beschouwd als uitoefening van de tandheelkunst. Op het gebied van de aflevering van gebitsprothesen is voorts de tandtechnicus werkzaam, dat wil zeggen degene die, overeenkomstig het Vestigingsbesluit tandtechnisch laboratoriumbedrijf 1958, in een tandtechnisch laboratoriumbedrijf middelen ter vervanging van tanden en kiezen vervaardigt of herstelt. De tandtechnicus verricht geen werkzaamheden in de mond en oefent derhalve de tandheelkunst niet uit. Ten slotte is er de

tandprotheticus; deze verricht naast de voor de prothesevervaardiging benodigde tandtechnische handelingen ook handelingen in de mond van de patiënt, welke voor de vervaariging van een gebitsprothese nodig zijn.

Ten aanzien van de tandprotheticus bestaat er tot dusver geen specifieke regelgeving. Voor zover hij handelingen in de mond van de patiënt verricht en dit geschiedt buiten verantwoordelijkheid van een tandarts of een arts, verricht hij deze handelingen onbevoegdlijk. Desondanks blijkt uit door de Organisatie van Nederlandse Tandprotheticici (ONT) overgelegde gegevens dat de toepassing van gebitsprothesen in circa 25% van de gevallen buiten de tandarts of de arts om plaatsvindt.

Wat betreft de bestaande opleiding tot tandprotheticus, onder auspiciën van de Stichting Nederlands Tandprothetisch Instituut, is in het bovengenoemde rapport geconstateerd dat die opleiding op een aantal punten niet volledig aansluit bij de beoogde functie en dat derhalve aanpassing nodig is.

Gezien de aard van de handelingen die door een tandprotheticus worden verricht is voor het verrichten van die handelingen niet in alle gevallen een opleiding op universitair niveau vereist. Dit betekent dat niet per se de tandarts of de arts zelf de werkzaamheden, gericht op de toepassing van de volledige gebitsprothese, zou hoeven te verrichten. Uit ervaringen in het buitenland komt ook naar voren dat de tandprotheticus een verantwoorde bijdrage aan de gebitsprothetische zorgverlening kan leveren.

Ten aanzien van de vraag of en in hoeverre gebitsprothetische handelingen ook door anderen dan tandartsen en artsen verantwoord kunnen worden verricht, dient onderscheid te worden gemaakt tussen:

- a. gebitsprothetische voorzieningen bij dentate patiënten; dit zijn zij die nog elementen van het natuurlijk gebit in hun mond hebben;
- b. gebitsprothetische voorzieningen bij edentate patiënten.

Wat betreft de zogenaamde partiële of halve gebitsprothesen bij de dentate patiënt is het zo dat toepassing hiervan door anderen dan tandartsen en artsen niet verantwoord is.

Bedoelde handelingen gaan gepaard met heelkundige ingrepen – dat wil zeggen ingrepen waarbij de samenhang der lichaamsweefsels wordt verstoord en deze zich niet direct herstelt –, welke volgens het wetsvoorstel op de beroepen in de individuele gezondheidszorg aan (tand)artsen voorbehouden moeten blijven. Zowel de hiertoe vereiste diagnostiek alsook de hierbij veelal noodzakelijke ingrepen in het resterende natuurlijke gebit vereisen kennis en inzicht, welke in het algemeen slechts verworven zijn door degenen die in het bezit zijn van een tandarts- of artsdiploma.

Ten aanzien van de toepassing van volledige gebitsprothesen bij edentate patiënten ligt de zaak anders. Zodanige gebitsprothesen worden geplaatst op de kaakwallen die vrij zijn van natuurlijke gebitselementen. Op het gebied van de toepassing van deze gebitsprothesen is inschakeling van anderen dan tandartsen en artsen verantwoord.

Ingevolge het wetsvoorstel (artikel 9) wordt het gebied van de toepassing van de volledige gebitsprothese – zoals dit omschreven is in artikel 1 van het wetsvoorstel – wettelijk «vrijgemaakt». Daarmee is het niet langer aan anderen dan artsen en tandartsen verboden beroepsmatig op dat terrein werkzaam te zijn. Dit brengt met zich mee dat, indien het wetsvoorstel kracht van wet zal hebben verkregen, tandprotheticici niet langer het recht kan worden ontzegd beroepsmatig werkzaam te zijn op het hier bedoelde gebied. Anders gezegd: de tandprotheticus mag zelf de desbetreffende werkzaamheden verrichten. In de praktijk gaat het bij circa 90% van de gevallen waarin de tandprotheticus een gebitsprothese aflevert om zogenaamde herhalingsprothesen; in die gevallen is er geen reden de eis te stellen dat de tandprotheticus werkt onder supervisie van de (tand)arts.

Het wettelijk vrijgeven van het gebied geschiedt door wijziging van artikel 1 van de Wet uitoefening geneeskunst. Een aparte wijziging van de Wet uitoefening tandheelkunst is daarnaast niet nodig: de uitoefening van tandheelkunst is onderdeel van de uitoefening der geneeskunst.

Voorts bevat het onderhavige wetsvoorstel een regeling inzake de opleiding tot tandprotheticus. Het ligt in het voornemen de Stichting Vakopleiding Examens en Voorlichting Tandtechnici aan te wijzen als de ingevolge artikel 3, onder a, van het wetsvoorstel van overheidswege erkende opleidingsinstelling. Daarmee wordt bevorderd dat die opleiding enerzijds meer wordt afgestemd op de beoogde functie en anderzijds meer samenhang vertoont met de bestaande opleiding tot tandtechnicus (de opleiding tot tandprotheticus zal worden opgezet als een vervolgopleiding na die tot tandtechnicus). Een zelfstandige opleiding zou onnodige versnippering in de hand werken en zou leiden tot onnodige kostenverhoging.

In artikel 7 van het wetsvoorstel zijn de nodige faciliteiten van overgangsrecht opgenomen ten aanzien van degenen die de opleiding bij de Stichting Nederlands Tandprothetisch Instituut vóór de inwerkingtreding van de wet hebben voltooid of spoedig nadien zullen voltooien.

Ten slotte bevat het wetsvoorstel voor de tandprothetici een stelsel van constitutieve registratie en – daaraan verbonden – beroepstitelbescherming. Hiertoe dienen degenen die aan de (in hoofdzaak: opleidings)eisen voldoen zich op aanvraag te laten inschrijven in het van overheidswege beheerde register van tandprothetici. Aan de inschrijving wordt het recht verbonden de titel van tandprotheticus te voeren. Door het gebruik van de titel onderscheidt degene die is opgeleid tot het beroep van tandprotheticus zich van degene die tot toepassing van de volledige gebitsprothese niet bekwaam wordt geacht. De tandprothetici richten zich in het algemeen zelfstandig tot het publiek. Door de titel wordt het publiek in staat gesteld de gekwalificeerde te onderkennen. Het ligt in de rede dat, indien het onderhavige voorstel kracht van wet verkrijgt, de tandprothetici ook in het wetsvoorstel op de beroepen in de individuele gezondheidszorg onder het stelsel van registratie en titelbescherming worden gebracht.

4. Deregulering

Ingevolge de Aanwijzingen inzake terughoudendheid met regelgeving wordt hieronder het wetsvoorstel getoetst aan de in de Aanwijzingen opgenomen toetsingspunten. Voor zover het betreft punten die reeds eerder zijn beschreven, wordt hier volstaan met in het algemeen naar de paragrafen 1–3 van deze toelichting te verwijzen. Voor zover het betreft het afschaffen van het voorbehouden gebied van de toepassing der volledige gebitsprothese is het wetsvoorstel bij uitstek gericht op het verminderen van regelgeving. Wat betreft de regeling van de opleiding tot het beroep van tandprotheticus is volstaan met regelgeving in zeer beperkte mate: de opleiding zelf wordt georganiseerd en in stand gehouden door de beroepssector. Regulering door de overheid wordt beperkt tot het aanwijzen van de opleiding, goedkeuring van de door de erkende opleidingsinstelling vastgestelde examenregeling en mee-ondertekening van de af te geven getuigschriften. De nieuwe opleiding zal niet door de overheid worden gefinancierd. Wel is ten behoeve van de voorbereiding van het curriculum en de examenregeling een startsubsidie van beperkte omvang toegekend. De zojuist aangegeven bestuursinstrumenten van de overheid betreffende de opleiding tot tandprotheticus zijn bedoeld om de kwaliteit van de opleiding te bevorderen en een integratie tot stand te brengen van die opleiding met die tot tandtechnicus.

De in het wetsvoorstel voorziene registratie en titelbescherming is zo licht mogelijk opgezet. Toetsingspunt voor registratie is in hoofdzaak de

vraag of betrokkene de vereiste opleiding heeft voltooid. De registratie zal slechts betrekking hebben op enkele honderden beroepsbeoefenaren. De kosten van de registratie zullen door de betrokkenen zelf moeten worden gedragen. De bemoeienissen van het ministerie met betrekking tot de opleiding en de registratie kunnen binnen de bestaande personeelsbezetting worden opgevangen. Van de uitvoering van de regeling worden geen neveneffecten verwacht. Handhaving van de regeling is met name van belang bij de titelbescherming. Mede gezien de aantallen tandprotheticici waar het hier om gaat, worden noemenswaardige kosten voor het justitieel apparaat niet verwacht. De financiële gevolgen voor de betrokken beroepssector zullen gering zijn. Zij zullen bestaan uit bekostiging van de opleiding door degenen die de opleiding volgen of hun werkgevers. Vergeleken met de bestaande opleiding wordt daarin geen verandering gebracht.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

In dit artikel is een omschrijving van het begrip volledige gebitsprothese opgenomen. Onder volledige gebitsprothese wordt verstaan de gebitsprothese die dient ter vervanging van het totale natuurlijke gebit, voor zover zij op gezonde kaakwallen worden geplaatst. De prothese dient ertoe bepaalde functies van het natuurlijke gebit («orale functies») te herstellen. Hierbij wordt bedoeld op herstel c.q. verbetering van de kauwfunctie, fysiologische functie, spraak en esthetische functie alsmede het functioneren van het kaakgewricht. Het gaat om herstel of verbetering van die functies bij de edentate patiënt; met dit laatste wordt bedoeld op de patiënt die geen natuurlijke gebits-elementen meer heeft.

Volgens het artikel wordt niet onder het begrip volledige gebitsprothese gebracht de zogenaamde immediaatprothese, dat wil zeggen de gebitsprothese die direct of nagenoeg direct na gebitsextractie op de kaakwallen van de patiënt wordt geplaatst. Het plaatsen van zodanige prothesen dient, aangezien zulks geschiedt op de nog niet genezen kaakwallen van de patiënt, niet te worden overgelaten aan tandprotheticici. De toepassing van gedeeltelijke of halve prothesen valt niet onder de regeling.

Artikel 3

De Stichting Vakopleiding Examens en Voorlichting Tandtechnici is in het kader van het Vestigingsbesluit tandtechnisch-laboratoriumbedrijf 1958 (Stb. 633) reeds verantwoordelijk voor het afgeven van het diploma inzake vakbekwaamheid voor het tandtechnisch laboratorium.

Gezien de samenhang tussen die opleiding en de opleiding, gericht op het in dit artikel bedoelde examen, ligt het in het voornemen genoemde Stichting hier aan te wijzen als verantwoordelijke voor de opleiding.

Artikel 7

De in dit artikel opgenomen overgangsregeling is gericht op degenen die in het bezit zijn van het diploma tandprotheticus, afgegeven door de Stichting Nederlands Tandprothetisch Instituut. Het gaat hierbij om enerzijds degenen die dit diploma reeds hebben op het tijdstip van inwerkingtreding van de wet en anderzijds degenen die dit diploma binnen vijf jaar na inwerkingtreding van de wet verwerven en op het tijdstip van inwerkingtreding van de wet bedoelde opleiding volgen. Bedoelde opleiding komt qua niveau tot op zekere hoogte overeen met de opleiding, bedoeld in artikel 3, onder a, en is om die reden in artikel 7 vermeld.

Artikel 10

Artikel 10 is een gevolg van artikel 9 van het wetsvoorstel, waarin wordt voorgesteld het terrein van de toepassing van de volledige gebitsprothese vrij te geven door het niet langer te beschouwen als onderdeel van het aan bepaalde categorieën van beoefenaren voorbehouden gebied van de uitoefening der geneeskunst. Hiervan uitgaande is het niet gewenst om inrichtingen waarin uitsluitend de toepassing van de volledige gebitsprothese plaatsvindt te onderwerpen aan de nogal stringente bepalingen van de Wet tandheelkundige inrichtingen 1986. Zoals in de toelichting eerder is aangegeven, gaat het hier niet om een terrein van werkzaamheid waarbij inschakeling van anderen dan tandarts of arts buiten de tandarts of arts om niet verantwoord is: bedoelde werkzaamheden kunnen met name worden verricht door een tandprotheticus. Toepassing van de Wet tandheelkundige inrichtingen 1986 op inrichtingen waarin uitsluitend toepassing van de volledige gebitsprothese plaatsvindt is, gezien de aard van de werkzaamheden, niet nodig en zou bij de uitoefening van die werkzaamheden tot problemen aanleiding kunnen geven, aangezien artikel 11 van die wet bepaalt dat de lokalen van de tandheelkundige inrichtingen slechts open mogen worden gesteld indien een tandarts of arts daar de praktijk uitoefent.

Met andere woorden: de toepasselijkheid van de Wet tandheelkundige inrichtingen zou de met het wetsvoorstel beoogde liberalisatie te niet doen, hetgeen ongewenst moet worden geacht. Om die reden worden tandheelkundige inrichtingen waarin uitsluitend de toepassing van de volledige gebitsprothese plaatsvindt, uitgezonderd van het begrip tandheelkundige inrichting in de zin van artikel 1 van de Wet tandheelkundige inrichtingen 1986.

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
D. J. D. Dees

Bijlage behorende bij de memorie van toelichting op het voorstel van Wet inzake de tandprotheticici.

Financiële gevolgen voor de Rijksbegroting 1987 e.v.

Onderstaand zijn de financiële gevolgen geraamd van inschrijving en opneming in het register van tandprotheticici.

Bij het in werking treden van de Wet inzake tandprotheticici zullen conform de artikelen 3 en 7, degenen die in het bezit zijn van het diploma tandprotheticus, in de gelegenheid worden gesteld zich te doen inschrijven in een door de minister te beheren register van tandprotheticici.

Dit register zal aansluiten op het systeem van de bestaande registratie ten behoeve van medische beroepsbeoefenaren. Verwacht wordt dat voor 1987 120 personen gebruik zullen maken van de mogelijkheid tot inschrijving, terwijl voor de daarop volgende jaren de jaarlijkse aanwas wordt begroot op 13.

Er is gekozen voor een eenvoudige opzet van de procedure met vooral de verplichting tot betaling.

Voor de komende jaren wordt een bedrag voorgesteld van f 25 per inschrijving.

<i>Lasten</i>	1987	1988	1989
Kosten registratie	f 3000,-	f 325,-	f 325,-
<i>Inkomsten</i>			
Vergoeding bij aanvraag tot inschrijving in een register	f 3000,-	f 325,-	f 325,-

Ad

A: Deze kostenpost heeft betrekking op de instelling van een register van tandprotheticici.

B: Het bedrag is gebaseerd op een totaal aantal aanvragen tot inschrijving van 120 in 1987, waarvoor een bedrag van f 25 per aanvraag is geraamd.